

Eitt ár í fremmandum landi

Felagsskapurin »Millumtjóða Ungdómsskifti« gevur aftur í ár ung-fólki møguleikan at uppliva eitt fremmant land, eina aðra mentan og onnur fólkasløg í eitt ár

»Millumtjóða Ungdómsskifti«, sum varð stovnað fyri tveimum árum síðani, er partur av altjóða felagsskapinum »ICYE« (International Christian Youth Exchange), sum skiftir ung-fólk millum lond í øllum heiminum.

Endamálið hjá felagsskapinum er við at lata ung-fólk búgva í øðrum landi, eina aðrari mentan og millum onnur fólk í eitt ár, at vera við til at bróta niður teir fordómar, ið skilja fólkaslögin. Á tann hátt økt eisini fatanin og ábyrgd-arkenslan fyri friði og rætt-vísi í heiminum.

Fleiri møguleikar

Í ICYE-samstarvinum taka lond úr øllum heiminum lut, so møguleikarnir eru góðir fyri at sleppa til júst tað landið, ein ynskir.

ICYE skilir seg frá øðrum líknandi felagsskap-um við tað, at tað ikki bara eru tey 16-18 ára gomlu, ið kunnu fara. Øll frá 16 og upp til 30 ár kunnu søkja um at sleppa avstað við ICYE.

Tað er heldur ikki ein lið-ugtseymað »skrá«, ið boðin verður teimum, ið fara burt-ur. Hvussu fólk búgva og hvat tey takast við ta tíðina, tey eru burtur, veldst um hvussu gomul tey eru, og

hvat tey hava hug til.

ICYE hevur nokur tilboð, sum umfata skúlagongd og sjálboðið arbeiði av ymisk-um slag. Men hevur ein ikki áhuga fyri hesum, ber eisini til at finna eitthvørt sjálv-ur.

Viðvíkjandi bústaði er tað mest vanliga, at búið verður hjá familju, men hevur ein hug at búgva á annan hátt, ber tað aloftast eisini til.

— Og heldur ein eitt ár vera ov langa tíð, hava nok-ur lond eisini tilboð, sum bert fevna um eitt hálvt ár.

Vaksandi áhugi

Hóast feroyska deildin av ICYE virkar sum partur av

donsku deildini, hava upp í niggju feroingar verið burtur við ICYE sama ári. Í ár verður pláss fyri umleið 10 feroingum.

Tey sum eru áhugað í at fáa meira at vita, kunnu skriva til:

»Millumtjóða Ungdómsskifti«
ICYE-Faroe Islands
Millum Gílla 8
100 Tórshavn

Seinasta freist at søkja fyri at sleppa avstað í ár er 10. februar, men best er at seta seg í samband við Millum-tjóða Ungdómsskifti skjót-ast gjørligt.

Runavíkar Cup

Í døgum 20. og 21. januar 1990 skipar NSÍ fyri innandura fótóltskapping fyri kvinnur og menn í ítróttarhøllini í Runavík.

Aldursmark er 16 ár fyri menn og 14 ár fyri kvinnur. Fullteknað er tað umleið 60 mans- og 20 kvinnulið hava boðað frá luttøku.

Tilmeldingarseðilin saman við luttøkugjaldi- num á kr. 250,- skal vera okkum í hendi aðrenn 14. januar og skal sendast til:

NSÍ

v/ Edmund Joensen

660 Seldarfjørður

Tilmeldingarseðil:

1. _____
2. _____
3. _____
4. _____
5. _____
6. _____

Navn á liði: _____

Liðleiðari: _____

Bústaður: _____

Telefonnr.: _____

Niggju feroingar upplivdu fremmand lond við ICYE í 1988-89. Í ár hava Feroingar umleið 10 pláss at ráða yvir

Framhald av síðu 20

og tí ger Oddvør kanska ikki meira við hetta. Men man ikki hver bygd eiga eina ella fleiri av hesum innilögstu konu- num?

Bella Katrina hugsar viðari um mammur: »Ja, munur var á mammum.

Summar vóru altíð inni og aðrar vóru altíð úti. Summar vóru málaðar og aðrar ikki, og summar vóru onki bliðar — bara strangar«. (s. 65). Ein av hesum mamm- um er mamma Jonu, sum gongur nógv úti, smyr seg, ballast og eigur eina rúgvu av skóm. Hon er so vøkur og so er hon so blið og skeldar onki nógv. »So- leiðis vóru summi«, hugsar Bella Katrina við føðingardagsborðið, og hyggur so aftur at hesi tjúkku mam- uni við hovnum fótabelðum, stórum barmi, feitum, bleikum ørmum og bógn- andi hondum og hon hevði als onki smýrs.

Bella Katrina hugsar eisini um pápar, teir eru altíð nógv úti, men annars er eis- ini stórir munur á teimum.

Pápi Jostu, sum er sum ein klokka, og sum bara hyggur ígjøgnum Bellu Katrinu, hóast hon roynir at vera blið við hann, og so er tað pápi Ingu, sum var eitt lívsstykki og góðsligur. Bella Katrina elskar hann, tí hann sá hana.

Men pápi Óla ber av øllum. Hann ger alt húsarbeiðið uttan at stoppa hosur, tí tað tímir hann ikki, tað kann konan gera, konan sum hann elskar innarliga, tað lýsti úr eygum hansara, tað hann hugdi at henni. Lýsingin av mammu og pápa Óla er so dárandi vøkur.

»Bella Katrina blúgvandi heilt av at siggja hann fevna hana inni í køkinum, meðan grindin kókaði, hyggja eymliga inn í eyguni á henni og mussa hana leingi — leingi — mitt á munnin.

Hann flenti lukkuliga og kysti hana aftur og aftur. Bella Katrina sat á bonki- num og rodnadi, meðan Óli og hini børn- ini hildu fram við at gera tað, tey vóru í ferð við og slett ikki lögdu merki til allan kærleikan har mitt á tí bonaða køks- gólvinum«. (s. 72-72). Løtu seinni, tá mammam hevur staðið og masserað pápanum — hann mundi vera móður av allari hasari eltingini, boningini og bind- ingini, hugsaði Bella Katrina, sá og hoyrði hon viðari: »Góðasta, segði hann við einum argandi smili í eygnakrøku- num. Tey hugdu at hvørjum øðrum. Tað var ein tigandi samrøða, sum endaði við, at hon mussaði hann á krikan.

So hugdu tey eftir, at alt var sum tað átti á komfyrinum og fóru síðani upp á kvistin, har tey stongdu hurðina«. (s. 72). So fint kann erotikkur eisini lýsast!

Sjúti ferðir sjei ferðir

Hetta er ein stuttsgøja við Bellu Katrinu sum eygleiðara uttan at hava nakran lut í gongdini.

Søgan er um tvey, sum verða púra ør í hvørjum øðrum. Tey hittast í dansinum og: »Hon var beinanvegin bergtikin av hesum sjarmerandi dronginum við tí ógvusliga sinnalagnum og ovurhuga- num. Hann gjørdi hana sansaleysa av lyst og fekk alla mótstöðu at tíðna sum kavan um várið«. (s. 77).

Søgan er ein ómetaliga góð lýsing av, hvussu ómegdin kann taka ræði av fólki, so alt fer at ganga av skriðuni. Vit fylgja hesum báðum ungu frá tí fyrsta káta og vakra kærleikanum úti á Trøðni. Upp- livi tá hann fyrstu ferð kemur drukkin heim og bukar hana. Hvussu móðin og hugsanirnar um at fáa endarnar at rokka saman, nú barnaflokkurin bara økist, er um at koma tey, og ger, at tey ongantið fáa tosað saman, tað sum henni annars leingist so nógv eftir, at tosa við okkurt vaksið fólk. Men einasta

samskifti teirra millum er girndin eftir hvørjum øðrum, tað at vera saman í songini — tað er teirra størsta gleði.

Vit vera vitni til, tá hann kemur heim aftur av ólavsóku, tá hann hevur gingið og drukkidi í fleiri dagar, leggur á kon- una og til endans neyðtekur hana. Hetta er ein óhugnalig søga um, hvussu tvey bæði elska og hata hvønnannan, men ikki megna at gera nakað við støðuna, tí tey hava onga staðni at fara, og so skommin, tí hon var jú ávarað av øllum fólki umtøtt honum aðrenn tey giftust. Og ein søga um, hvussu tá alt gongur galið, so fara fólk at brigsla sær sjálv- um, at tað hevur gingið soleiðis.

Søgn er so væl skrivað, at lesarin (eg) hóast alt tað ræðuliga, ið hendir, ikki kann taka parti, tí maðurin hevur sannli- ga eisini nógv góðar síður. Søgn endar soleiðis: »Hann leggur hendið nið- ur í fangið á henni sum eitt barn. Og hon blotnar!

Spakuliga innan í henni tendrast eina ferð enn ein neisti — ein neisti av trúgv, vón og kærleika, hesum trimum. Hjarta- d vil spreingjast av óviljaðum eym- leika, tá hon hyggur niður á tann brúna undirbotliga hálsin.

Hann reisir seg, tekur andlitið á henni millum hendurnar og mussar ta hovnu nösina aftur og aftur.

Hendurnar eru veðurbardar, og ey- uni blóðsprongd og biðjandi og børnini spæla uttanfyri á bønnum ...

Tey eru einasmøll bæði.

Komm!« (s. 100—101).

Og so er friður og sæla inntil næstu ferð ...

Larmur

Er ein meinaleys søga um eina granna- konu hjá Bellu Katrinu, sum verður stýrd av øðrum fólki, uttan at gera nakað við tað. Maðurin, Karl Wilhelm, vil ikki hava børn, tí hava tey ongi —

kann ikki torga tónleik, tí spælir hon ikki — grenjar um at hon brúkar ov nógv pengar o.s.fr.

Men nú er Karl Wilhelm farin ein túr, so nú kann hon gera sum henni lystir og setir seg út at nýta tað góða veðrið og friðin. Men stökkut er lutan, tí grannar- nir hava tikið stereotíðið við út í urta- garðin og tað er skrúvað á harðastu styrki. Hon hevur hug at gera okkurt við hetta, veit at tað finnst reglur og lógir, ið hanna hesum, men heldur ikki hetta torir hon at gera nakað við, sjálvt ikki at spyrja tey hjá bakaranum, um tey kunnu skrúva eitt sindur niður. So- leiðis fara hennara dagar!

Eg eigi mær eina sápubløðru

Hetta er ein rámandi lýsing av íbúðar- myndini í Havn í 1980-árunum, hvussu fólk bliva sum gribbar, bæði tey sum ynskja at leiga/keypa og tey, sum eiga og bankarnir fáa eisini sitt frá frásøgu- fólkinum.

Tað er gott at uppliva Oddvør frá hes- ari síðuni, sum samfelagsrevsari, eisini, og hon megnar hetta væl.

Oddvør Johansen er ein meistari í at lýsa bæði persónar, náttúru og støður, soleiðis at tá tú lesur, ja, so kennir tú tað sum tú ert á staðnum. Tibetur hevur hon hildið fast við skrivingarlagið, hon hevði í fyrstu skaldsøgu síni »Lívsins summar«, lætt og gerandisligt mál. Hesi bæði, lýsingarnar og málið afturat evnu- num hon víðger, gera at tú fært ikki lagt bókina frá sær fyrr enn tú ert liðug at lesa, og tú situr eftir við tí glaðu kensl- uni av kærleikanum hjá Oddvør til mennisku og náttúru.

Ingunn Winther Olsen